

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ANDRÉ DAVID

Η ΘΥΣΙΑ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ : ΚΥΡΙΟΣ ΝΤΕ ΠΡΕ, 62 ετών. ΖΑΝ, γιός του, 30 ετών

(Στη φυλακή. Στο διαμέρισμα των υποδικών. Ο κύριος Ντέ Πρέ και ο Ζάν συνομιλούν).

ΝΤΕ ΠΡΕ. — Πώς το έκανες αυτό έσύ, Ζάν;... Είπε τρομερό! Έσύ να καταχραστής, έσύ να κλέψης!...

ΖΑΝ, (με το πρόσωπο κομμμένο μέσα στα χέρια του). — Είπε τρομερό... τρομερό!... Δεν ξέρω κι' εγώ πώς έκανα ένα τέτοιο πράγμα...

ΝΤΕ ΠΡΕ. — Για σκέψου, Ζάν, παιδί μου. Έντροπιασες την οικογένειά μας... Κανείς από μās, κανείς από τους προγόνους μας δεν έκανε ποτέ μιά τέτοια ατιμία.

ΖΑΝ. — Συχώρεσέ με, πατέρα.

ΝΤΕ ΠΡΕ. — Είπε φοβερό!... Κι' εγώ αν σέ συχωρέσω, τώρα πού ανακαλύφθηκε ή κλεψιά, είσαι πειά χαμένος. Τι ντροπή. Θεέ μου! Γιατί να το κάνης αυτό; Σε μεγαλύτερα με τόση στοργή, σ' ελάτρευα, όνειρευόμουν να σέ δώ μεγάλο κι' ένδοξο. Και κατόντησες να σέ σύρουν στη φυλακή. Έσένα... Έσένα...

τη μόνη μου παρηγοριά, τη μόνη μου έλπίδα. Ήταν μιά φριχτή άχαριστία, μιά ατιμία αυτό πού έκανες στον κύριο Ντυπόν, στά γραφεία του όποιον εργαζόμαστε ός ταμιά. Φταίω όμως κι' εγώ. Ή δουλειά ήταν πολλή. Μου χρειάζοταν ένας βοηθός. Και διάλεξα έσένα. Πώς μπορούσα να τό φανταστώ, ότι θά κάνης ό,τι έκανες;

ΖΑΝ. — Κι' εγώ δεν τό φανταζόμουν, πατέρα.

ΝΤΕ ΠΡΕ. — Πώς τό έκανες όλοϊπός;

ΖΑΝ.—Θεέ μου, ό πειρασμός των χρημάτων είνε τρομερός και μάλιστα όταν...

ΝΤΕ ΠΡΕ. — Όταν...

ΖΑΝ. — Μή μ' έρωτάς... μή μ' έρωτάς, πατέρα, σέ ζητετώ.

ΝΤΕ ΠΡΕ. — Όχι, λέγε μου, θέλω να μάθω, θέλω να τά ξέρω όλα.

ΖΑΝ, (με πικρή φωνή). — Να λοιπόν, έκλεψα για μιά γυναίκα.

ΝΤΕ ΠΡΕ. — Για μιά γυναίκα!... ΖΑΝ. — Ναι. Την αγαπούσα τρελλά, παράφορα. Είπε τόσο όμορφη, μιά και τόσο φιλάρεσκη!... Ήξερα λοιπόν ότι, αν δεν της αγοράζα ό,τι μου ζητούσε, θα μ' άπατούσε...

ΝΤΕ ΠΡΕ. — Κι' έκλεψες για να ίκανοποιήσης τη φιλαρέσκεια μιάς γυναίκας άπιστης κι' άσπλαχνης;

ΖΑΝ. — Μή μου τό θυμίζεις, πατέρα. Έλεος... Λυπήσου με. Άν ήξερες πόσο έχω μετανοιώσει πειά...

ΝΤΕ ΠΡΕ. — Άλήθεια, Ζάν, μετάνιωσες ειλικρινώς;

ΖΑΝ. — Ναι, μ' όλη μου την καρδιά. Και μου φαίνεται πειά πώς όλα σου έγιναν ήσαν ένα κακό όνειρο, ένας εφιάλτης... Άχ, πατέρα, δεν φαντάζεσαι πόσο ύποφέρω... Μου προξενεί φρίκη ή ιδέα ότι θά μείνω για χρόνια στη φυλακή. Μου είνε αδύνατο να ζήσω πειά.

ΝΤΕ ΠΡΕ. (βαθεία συγκινημένος). — Φτωχό μου παιδί!... Άς μου ήταν δυνατόν να σου δώσω, όχι τον θάνατο, αλλά τη ζωή.

ΖΑΝ. — Τη ζωή; Τι να την κάνω πειά τέτοια ζωή, τη ζωή της φυλακής, της ντροπής, του άισχους, του μαρμαισμού; Πρέπει να τελειώσουν όλα, πατέρα, όπως σου είπα. Πρέπει να σκοτωθώ και θά σκοτωθώ, έχω πάρει την απόφασί μου.

ΝΤΕ ΠΡΕ. — Παιδιά μου, μου σπαράζει την καρδιά... ΖΑΝ. — Έτσι είνε, πατέρα. Προτιμώτερος ό θάνατος άπ' τη ζωή της φυλακής. Έξ' άλλου, είμαι, όπως ξέρεις, πολύ φιλάσθενος. Δεν θ' άνθέξω και πολύ στη φυλακή. Θα με συντριψη ή μοναξιά κι' ή άπελπισία, ή ντροπή και ή τήφεις...

ΝΤΕ ΠΡΕ. — Θα έρχομαι να σέ βλέπω, Ζάν.

ΖΑΝ. — Αυτό θά με κάνη να υποφέρω περισσότερο... Κι' έπειτα... Για σκέψου, πατέρα. Κι' αν άνθέξω στη ζωή της φυλακής, όταν βγώ στον κόσμο ελεύθερος, θά είμαι ένα άνηρόπινο κορμί...

ΝΤΕ ΠΡΕ. — Άν ήσαν τρώπος, Ζάν, να γλυτώσης τώρα άμέσως άπ' τη φυλακή, πές μου, θά μετάνιωνης ειλικρινώς, θά γι-

νόσουν πειά ένας τίμιος άνθρωπος;

ΖΑΝ. — Ό, πατέρα, και τό ρωτάς; Δεν βλέπεις λοιπόν πόσο ειλικρινής είνε ή μετάνοιά μου, πόσο ύποφέρω;

ΝΤΕ ΠΡΕ, (με φωνή τρεμάμενη). — Άκουσε, Ζάν... Θέλω να μου όρκιστής...

ΖΑΝ. — Σε τί, πατέρα;

ΝΤΕ ΠΡΕ. — Θέλω να μου όρκιστής πώς δεν θά με διαφύσης; ό,τι κι' αν πώ στο δικαστήριο την ήμέρα της δίχης σου.

ΖΑΝ. — Τι έννοεις, πατέρα;

ΝΤΕ ΠΡΕ. — Σκέφτηκα κάτι, πού μπορεί να σέ σώση από τη φυλακή.

ΖΑΝ. — Άλήθεια, πατέρα! Έξηγησου καλύτερα.

ΝΤΕ ΠΡΕ. — Δεν μπορώ να σου τό πώ τώρα. Άλλά όρκίσου τον ψυχή της μητέρας σου ότι δεν θά φέρης καμιά αντίρρηση σ' ό,τι πώ στο δικαστήριο.

ΖΑΝ. — Τ' όρκίζομαι, πατέρα.

ΝΤΕ ΠΡΕ. — Όρκίσου ακόμα και για κάτι άλλο. Ότι μόλις ανακτήσεις την ελευθερία σου, θά φύγης άμέσως για την Άμερική. Θα βοηθίς εκεί τον αδελφό μου και θά του ζητήσεις εργασία.

ΖΑΝ. — Ναι, ναι, πατέρα. Έσύ όμως θά μείνης έδώ μόνος σου;

ΝΤΕ ΠΡΕ. — Μή σ' ενδιαφέρει για μένα. Όρκίσου ότι θά κάνης όπως σου λέω.

ΖΑΝ. — Τ' όρκίζομαι, πατέρα, τ' όρκίζομαι. (Τού φιλεί τά χέρια). Σ' ευχαριστώ... σ' ευχαριστώ!... Ναι, σου όρκίζομαι ότι δεν θά γίνω πειά αίτία να χύσης ότ' ένα δάκρυ για μένα.

ΝΤΕ ΠΡΕ. — Σε πιστεύω, παιδί μου, σέ πιστεύω. Και τώρα μην άνησυχής πειά. Όλα θά τελειώσουν καλά. Χαίρε, Ζάν...

(Στό δικαστήριο, την ήμέρα της δίχης. Ο Ζάν κάθεται στο έδώλιο του κατηγορουμένου).

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ. — Κατηγορούμενε!...

ΝΤΕ ΠΡΕ, (διακόπτοντας τον Πρόεδρο). — Κύριε Πρόεδρε, ό γιός μου είνε άθωος. Ο καταχραστής, ό κλέφτης είμ' εγώ!...

(Θόρυβος και ψιθυρισμοί στην αίθουσα).

ΠΡΟΕΔΡΟΣ. — Τι είπατε, κύριε Ντέ Πρέ;

ΝΤΕ ΠΡΕ. — Είπα ότι ό καταχραστής δεν είνε ό γιός μου, αλλά εγώ.

ΖΑΝ. — Πατέρα!... ΝΤΕ ΠΡΕ. — Σιωπή!... Άφησε με να πώ την άλήθεια. Ναι, εγώ, εγώ έκλεψα κι' όχι ό γιός μου. Κανείς δεν με υπονόμεσχε όταν ανακαλύφθηκε ή κατάχρησις. Όλοι νόμισαν ότι ό ένοχος ήταν ό γιός μου. Μά...

δεν είν' έτσι. Ο Ζάν είνε άθωος... Ο ένοχος είμαι εγώ... εγώ...

ΖΑΝ, (μη μπορώνας να κρατηθής). — Δεν είν' άλήθεια.

ΝΤΕ ΠΡΕ. — Μην τό ακούτε, κύριε Πρόεδρε. Δείψέματα για να με σώση. Μά όχι... όχι... δεν δέχομαι τη θυσία αυτή του παιδιού μου. Έκλεψα τά χρήματα άπ' τό ταμείο του κ. Ντυπόν και τά έπαιξα στα χαρτιά. Αυτό είνε τό πάθος μου, ή γαρτοπαξία, τό δουλολόγ... Είμαι ένοχος, είμαι κλέφτης!... (Κλονίζεται και σωριάζεται κάτω). Πεθαίνω!... Θεέ μου, πεθαίνω!...

ΖΑΝ, (τρέχοντας κοντά του). — Πατέρα, πατέρα μου!...

ΝΤΕ ΠΡΕ. — Ζάν, παιδί μου, πεθαίνω!... Ή καρδιά μου, δχ πώς χτυπάει, Θεέ μου, ή καρδιά μου!... Μά πεθαίνω ευχαριστημένος, Ζάν, γιατί σ' έσωσα. (Σιγά). Μη θελήσεις να πής πειά την άλήθεια. Άφησε να με νομίζουν ένοχο. Ο θάνατος θά μ' έξιλειώσει και σ' θά ζήσης άκηλίωτος στη κοινωνία. Ναι, Ζάν, παιδί μου, ζήσε τίμα και μην ξεχνάς τον φτωχό σου πατέρα... Χαίρε, Ζάν!... Τό φως μου θολώνει... Πεθαίνω... Πεθαίνω!...

ΖΑΝ, (πέφτοντας με λυγμούς πάνω στο νεκρό πατέρα του). — Πατέρα!... Πατέρα μου!...

ΠΡΟΕΔΡΟΣ, (στό Ζάν). — Κύριε Ντέ Πρέ, είστε ελεύθερος.

(Ο Ζάν όμως δεν τον άκούει. Κλαίει άπελπισμένα, κρατώντας σφιχτά στην άγκαλιά του τον νεκρό πατέρα του).

ΝΤΕ ΠΡΕ. — Όχι, λέγε μου, θέλω να μάθω, θέλω να τά ξέρω όλα...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ
ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΕΚΚΕΚΤΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ
Της κ. Μυρτιώτισσας.